

Ina Kiseliova-El Marassy, LKTI

Sufiškasis *‘Ālam al-Mithāl* (imaginalinis pasaulis): nuo Antikos iki islamo aukso amžiaus

Islamo aukso amžiuje išplėtota specifinei imaginalinio/vaizdinių pasaulio koncepcijai, geriau žinamai kaip *‘ālam al-mithāl* arba Henrio Corbino išpopuliarintu lotynišku pavadinimu *mundus imaginalis*, pamatus padėjo dar Ibn Sina, imaginacinę eschatologiją pasiūlydamas kaip sprendimą filosofiniams ir religiniams ginčams pomirtinio gyvenimo klausimais. Suhravardžio, Šahrazūrio ir Ibn Arabio filosofijoje ši koncepcija įgauna aiškų ontologinį pavidalą ir apibrėžiama kaip vaizduotės sritis, tarpinė jungtis (*barzakh*) tarp maštomos ir jutimais suvokiamos tikrovių. Tokie vaizdinių, „įgyvintų“ formų pasauliai mena dar egiptiečių Duatą, „tikrąją žemę“ Platono „Faidone“, Plotino „Sielos hipostazę“, tad remdamasi originaliais veikalais pabandyčiau atsekti, kaip ši koncepcija rutuliojasi nuo Antikos iki islamiškojo misticizmo aukso amžiaus ir tuo pačiu išryškinsiu savitus, novatoriškus jos aspektus sufizmo filosofijoje. Reziumuosiu, kad *‘ālam al-mithāl* turėtų būti traktuojamas kaip vienas iš galimų ontologinės provaizdžio, atvaizdo ir simbolio interpretacijos variantų, kitaip tariant – kaip būtent koraniškasis-sufiškasis.